

JUDr. Pavel PILECKÝ

advokát

Zapsaný v seznamu advokátů ČAK pod číslem osvědčení 01200, IČ: 66207886
Těšnov 1163/5, 110 00 Praha 1 tel. i fax: 222 523 298
e-mail: pilecky.advokat@centrum.cz mobil: 602 253 452

Naše značka: 2129

V Praze dne 21. července 2021

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
602 00 Brno

Stěžovatel: Jiří Hradec, nar. 30. prosince 1947,
bytem Přemyslovská 37, 130 00 Praha 3

zastoupen: JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem, číslo osvědčení 01200,
se sídlem Těšnov 1163/5, 110 00 Praha 1

Účastníci: **1. Nejvyšší soud České republiky**, Burešova 20, 657 37 Brno,
za něhož jedná JUDr. Pavel Horák, Ph.D.,
předseda senátu 23 Cdo označeného soudu

2. Městský soud v Praze, Spálená 2, 112 16 Praha 2,
za něhož jedná JUDr. Irena Saralievová,
předsedkyně senátu 20 Co označeného soudu

Vedlejší účastník: OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.
IČ 63839997,
Československé armády 20, 160 56 Praha 6

Věc: **ústavní stížnost**
návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1,
písm. a), zák. č. 182/1993 Sb.

Přílohy: plná moc ze dne 15. července 2021

rozsudek Obv. soudu pro Prahu 6 ze dne 11.3.2020, č.j. 7 C 160/99-860
ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 13.8.2020, č.j. 7 C 160/99-898
rozsudek MS v Praze ze dne 3. prosince 2020, č.j. 20 Co 247/2020-909
usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. dubna 2021, č.j. 23 Cdo 956/2021-945

čtyřikrát

doporučeně

Vážený senáte Ústavního soudu České republiky.

I.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 11. března 2020, č.j. 7 C 160/99-860, bylo v právní věci žalobce, Jiřího Hradce, nar. 30.12.1947, bytem Praha 3, Přemyslovská 37, zast. JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem, proti žalovanému OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. o zaplacení částky 491.359,19 Kč s příslušenstvím rozhodnuto takto:

- I. Řízení co do částky 16.346,- Kč **se zastavuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku částku 437 918,55 Kč s 16 % zákonným úrokem z prodlení z částky 437 918,55 Kč od 30.12.1993 do zaplacení,
s 16 % úrokem z prodlení z částky 2 694,60 Kč od 30.12.1993 do 11.2.1994,
s 16 % úrokem z prodlení z částky 1 903,76 Kč od 3.12.1993 do 10.4.1995,
s 16 % úrokem z prodlení z částky 820,67 Kč od 30.12.1993 do 13.3.1997.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 287.100 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Pavla Pileckého.

Doplňujícím usnesením prvoinstančního soudu ze dne 13. srpna 2020 č.j. 7 C 160/99-898 bylo zastaveno řízení co do částky 37 094,64 Kč.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2020, č.j. 20 Co 427/2020 – 909, bylo k odvolání žalovaného proti výroku pod bodem II. prvoinstančního soudu a k odvolání žalobce do výroku pod bodem III. prvoinstančního soudu rozhodnuto takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba o zaplacení 437 918,55 s příslušenstvím zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 21 896 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Usnesením Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.4.2021, č.j. 23 Cdo 956/2021-945 bylo ve věci žalobce Jiřího Hradce, nar. 30.12.1947, bytem v Praze 3, Přemyslovská 37, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem v Praze 1, Těšnov 1163/5, proti žalovanému OSA – Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s. se sídlem v Praze 6, Čs. armády 786/20, identifikační číslo osoby 63839997, o zaplacení 491 359,19 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 7 C 160/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3.12.2020, č.j. 20 Co 247/2020-909, rozhodnuto takto:

- I. Dovolání se **odmítá.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů dovolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Toto rozhodnutí bylo doručeno právnímu zástupci žalobce, v této ústavní stížnosti stěžovatele, dne 1. června 2021.

II.

V zákonem stanovené lhůtě podává stěžovatel proti usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.4.2021, č.j. 23 Cdo 956/2021-945 a proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3.12.2020, č.j. 20 Co 247/2020-909, tuto ústavní stížnost.

Stěžovatel má zato, že výše uvedenými soudními rozhodnutími byla porušena jeho základní práva, zakotvená:

v Čl.1 Ústavy České republiky a to, že Česká republika je právní stát založený na úctě k právům a svobodám a první větě Čl. 90 Ústavy České republiky, a to, že soudy jsou povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům,

v Listině základních práv a svobod a to v

Čl. 10, že každý má právo aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno,

Čl. 11, že každý má právo vlastnit majetek,

Čl. 34, že práva k výsledkům duševní činnosti jsou chráněna zákonem,

Čl. 36, odst. 1, že každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu,

Čl. 38, odst. 2., že každý má právo, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů.

III.

V předmětné věci posuzovaly obecné soudy spor o odměnu za užití hudebních děl stěžovatele za užití jeho hudebních děl ve vysílání Československé televize (dále jen ČST), v letech 1990, 1991 a 1992.

V tomto období proplácela ČST peníze z užití všech hudebních děl v jejím vysílání (autorské honoráře) monopolnímu inkasistovi OSA – Ochranému svazu autorskému pro práva k dílům hudebním, (dále jen OSA) bez ohledu na to, jestli autor hudebního díla odvysíláném v televizním vysílání byl, či nebyl členem OSA, bez ohledu na to, zda byl, či nebyl OSA zastupován.

Stěžovatel zjistil, že mu ve velkém rozsahu nejsou proplácena užití jeho hudebních děl v desítkách pořadů ČST denně. Po marných reklamacích se proto obrátil 30. prosince 1993 na Obvodní soud pro Prahu 6 s žalobou, kterou se domáhal na žalovaném OSA zaplacení 551 125 Kč jako neproplacené odměny za užití hudebních děl v letech 1990 až 1992. Žaloba byla vedena pod sp. zn. 7 C 404/93. Bez zdůvodnění byla tímto soudem od roku 1999 vedena pod sp. zn. 7 C 160/99.

Za období vedení soudního sporu před prvoinstančním soudem v trvání více než 26 let se více než 20 let neprovádělo dokazování ve věci samé.

Žalovaná strana doložila v neznámý den a rok a to jen v torzu podklady od ČST – hlášení o užití hudbě, které jí měly sloužit jako podklad pro vyúčtování odměn hudebních autorů jejichž hudební díla byla v rozhodném období užitá v televizním vysílání. Z těchto kusých podkladů bylo po podrobném seznámení zřejmé, že v neprůhledném vyúčtování, které prováděl žalovaný OSA a to s velkým zpožděním, není uvedena řada hudebních děl žalobce, která byla žalovanému OSA hlášena z ČST včetně rozpisu schéma televizního vysílání. Tedy bylo, byť ne dokonale, žalovanému hlášeno nejen jaké konkrétní hudební dílo bylo užit a v jakém

časovém rozsahu, ale i v jakém televizním pořadu s přesným označením, kdy byl televizní pořad vysílán, včetně časového určení vysílání repríz tohoto pořadu.

Až dne **23.9.2015** doložila žalovaná strana soudu vyúčtovací řád ze dne 3.5.1989, platný a účinný pro žalované období let 1990 až 1992. Až v roce 2015 mohl začít přepočít podle těchto vyúčtovacích pravidel a ne podle retroaktivně užitých vyúčtovacích pravidel žalovaného vzniklých v roce 1993.

K dokazování se tak fakticky přistoupilo až v terminální fázi vedení sporu před prvoinstančním soudem.

Porovnáním údajů zjištěných ze shora označených podkladů a provedením důkazů toliko k některým ze stovek hudebních děl žalobce odvysílaných ČST a aplikací hodnot stanovených v příslušném vyúčtovacím řádu vyšlo najevo v jakých konkrétních částkách byl stěžovatel krácen a došlo k částečným plněním z žalované strany. Ze strany žalobce následovala částečná zpětvzetí žaloby.

Bylo prokázáno a přiznáno samotným žalovaným, že neplnil to co měl plnit.

Vzhledem k postupu prvoinstančního soudu, který sděloval účastníkům sporu, že při dalším jednání přistoupí k provádění dalších důkazů a kontroly dalších propočtů užití hudebních děl, tento znenadání ukončil dokazování a vyhlásil rozsudek, pro žalobce příznivý de facto v plném rozsahu.

Žalobce nemohl ve věci samé, když byl plně úspěšný, podat opravný prostředek a žalovaná strana ve svém odvolání argumentovala nezákonností postupu soudu prvního stupně, když odmítl provádět důkazy.

Tím, že soud prvního stupně nezdůvodnil neprovedení navrhaných důkazů, jež byly k dispozici, porušil základní zásady občanského soudního řízení a založil porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

IV.

Městský soud v Praze, co soud odvolací se nevypořádal s námitkami žalované strany o neprovedení důkazů.

Vztah účastníků smlouvy uzavřené dne 19.2.1987 mezi žalobcem a žalovaným de facto i de jure podle ustanovení § 51 tehdy platného a účinného zákona č. 40/1964 Sb. a zákona č. 35/1965 Sb (autorský zákon) ze všemi specifiky dané doby, označil za vztah podle smlouvy příkazní podle § 724 zákona č. 40/1964 Sb.

V rozporu s důkazy vyřkl tvrzení, že nebylo zjištěno konkrétní porušení povinností žalovaného ze smlouvy ze dne 19.2.1987. Ustanovení § 724 zákona č. 40/1964 Sb. se dostalo do občanského zákoníku až novelou č. 264/1992 Sb., která nebyla účinnosti dnem 1.1.1993, tedy po období, kdy byl ústavní stěžovatel krácen na odměně za užití svých hudebních děl.

Odmítnutí provedení navržených důkazů a odvolacím soudem zpětně vykonstruovaná smlouva příkazní vedly Městský soud v Praze k zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

V.

Stěžovatel podal mimořádný opravný prostředek podáním dovolání do rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2020, č.j. 20 Co 427/2020 – 909.

V souladu se zákonnou dikcí argumentoval:

... „Po 1.7.2009 nebyli účastníci při předvolání k jednání soudu ani při ústním jednání poučeni o tzv. koncentraci řízení a o jejich účincích.

Podle rozsudku velkého senátu Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. září 2013 sp. zn. 31 Cdo 4616/2010 a jeho závazného právního názoru se musí poučení o tzv. koncentraci řízení a jejich účincích vždy dostat účastníkům jak předem (v předvolání k přípravnému řízení, k jednání nebo k dalšímu jednání, tak při samotném úkonu (roku) soudu, jehož skončením tzv. koncentrace nastane.

Městský soud v Praze se tak odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a nebyly splněny podmínky pro změnu rozhodnutí soudu prvního stupně.

Žalobce se dostal do procesního postavení, kdy neměl opravný prostředek proti procesnímu rozhodnutí o vedení sporu, nemohl napadnout pro něj příznivé rozhodnutí soudu prvního stupně, jen pro argumenty uvedené v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

Dovolatel dále zastává názor, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a to, že odvolací soud zvrátil rozhodnutí soudu prvního stupně odkazem na právní normu, která se na daný případ a dané období nevztahuje. Aplikace později přijatého vyúčtovacího řádu na období před účinností předchozího vyúčtovacího řádu vztahujícího se na období let 1990 až 1992 je nepřipustná.

Při jednání odvolacího soudu byl učiněn důkaz Článkem 10 vyúčtovacího řádu OSA. Specifikace, jakým vyúčtovacím řádem odvolací soud provedl důkaz nebyla uvedena ani při čtení důkazu ani v odůvodnění rozhodnutí. Podle obsahu tohoto důkazu učiněného 3.12.2020, šlo o čtení vyúčtovacího řádu, který vznikl v roce 1993 a který se na užití hudebních děl v Československé televizi v letech 1990, 1991 a 1992 nevztahuje. Je významné, že v odůvodnění výroku odvolacího soudu jde o odměnu za užití hudebních děl ve vysílání České televize. Že v předmětném sporu šlo o odměnu za užití hudebních děl ve vysílání Československé televize odvolací soud v rozporu s objektivní pravdou popřel. “...

Dovolací soud se s těmito argumenty odmítl zabývat a nevypořádal se s nimi.

Stěžovatel má zato, že mu nebylo obecnými soudy zajištěno jeho zákonné právo k výsledkům tvůrčí činnosti, včetně odměny za užití jeho duševního vlastnictví a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

A to z hlediska porušení procesních ustanovení daných občanským soudním řádem a ustálenou soudní judikaturou, z hlediska práva k výsledkům tvůrčí duševní činnosti, tak i z hlediska porušení hmotně právních ustanovení občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., protože ustanovení všech hmotněprávních norem by mělo být posuzováno ve shodě s Listinou základních práv a svobod a ústavním pořádkem vůbec, se zásadami, na nichž spočívá NOZ, jakož i se zřetelem k hodnotám, které se tímto zákonem chrání.

VI.

Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud České republiky vyhověl této ústavní stížnosti a vydal tento

n á l e z :

Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. dubna 2021, č.j. 23 Cdo 956/2021-945 a rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. prosince 2020, č.j. 20 Co 247/2020-909 bylo zasaženo do základních práv stěžovatele.

Proto se tato rozhodnutí ruší.

Jiří Hradec